

Missie dagboek Kenia West voorjaar 2016

Vrijdag 29 januari -

Deze keer voert de reis naar Afrika. Naar Kenia om precies te zijn.

Vroeg uit de veren voor de vlucht van 10.10 uur met KLM naar Nairobi. Behalve Nadine, die al eerder is gegaan, hebben alle teamleden hetzelfde vliegtuig. Dit komt goed uit: er kunnen nog wat spullen over de tassen verdeeld worden. De 8 uur durende vlucht verloopt soepeltjes. Esther en Lisette vallen al direct in de prijzen wanneer ze een upgrade krijgen en in de businessclass belanden. Daar moet je natuurlijk ook wel wat voor doen: op een eerdere KLM vlucht een man met maagzuur, wat aanded als hartklachten, door de vlucht heen begeleiden.

Bij de douane op Nairobi zijn er mensen die voordringen: ons kindje heeft zo'n dorst...

Als iedereen zijn bagage heeft, nemen we de laatste hobbel: de customs control. Er staat een heel akelig mannetje die er veel mensen uitpikt voor controle. Karin en Chris zijn ook de pisang. Ze komen er niet uit met hem en zijn heel blij als Nadine en Esther hen uit de brand helpen. 54 dollar lichter krijgt Chris eindelijk haar afgenomen paspoort terug en kunnen we door.

Buiten staat de luxe bus al klaar, we zijn zo in het Grace house resort. Nog een wijntje en wat eten dat maar blijft komen en dan heerlijk naar bed.

Zaterdag 30 januari -

Kwart over 7 aan de ontbijttafel waar een heeeerlijk ontbijt klaarstaat. Eerder dan schijnbaar voorgaande jaren is gebeurd zitten we rond 8 uur echt in de NIEUWE bus: lekker ruim maar helaas wel zonder safariraam in het dak. Desalniettemin hebben we zebra's gespot! Aangezien velen van ons wat gebroken nachten achter de rug hebben is de bus een oase van rust: iedereen zuigt prikkels van de omgeving op, de nieuwe chauffeur Lamic rijdt vanwege de snelheidsbeperkingen zeer rustig en her en der kan ook de homo sapiens met open mond, kwijlend, snurkend en met gesloten ogen worden gespot. We stoppen op een prachtig punt om even van het uitzicht te genieten - the great river valley: gevormd door twee aardplaten die over elkaar heen zijn geschoven is hier een adembenemend en groen uitgestrekt landschap te zien. Iets later dan Nadine heeft ingeschat bereiken we rond kwart voor 4 eindelijk ons hotel. De poort gaat open en iedereen is blij met wat erachter te zien is: een heerlijke tuin, zwembad en vriendelijke mensen. Eenmaal de kamers verdeeld vormen zich twee groepjes waarvan één zich bezighoudt met het verdelen van de tassen met spullen voor de checks en de ander met het maken van de zakjes ijzer en

multivitamine. Om 18 uur gauw oprissen en richting restaurant Java house in een winkelcentrum. Tasos en Nopi van de Sophia foundation vergezellen de groep hierbij. De immer geliefde Indiër is wegens restauratie gesloten en vandaar dat we moeten uitwijken naar dit koffiehuis inclusief dinerkaart. Hierbij moet even vermeld worden dat we bij het binnengaan van het winkelcentrum door de metaaldetector gehaald worden. Rond half 9 zijn we terug bij het hotel, worden dé cruciale MCC vragen doorlopen en kan de gin opgebroken worden. Enkele drankjes later gaat iedereen tussen 23-24 uur naar bed.

Zondag 31 januari -

Early rise & shine: 6.45 uur aan de ontbijttafel. Niets te klagen over het ontbijt, brood smeren voor de lunch en rond half 8 zitten we allemaal in de bus onderweg naar dag 1 van de checks - Kimarek.

Een warm onthaal met alle kindjes van de school maakt de lange en bumpy ride helemaal goed. Het is de bedoeling dat we daar om half 10 beginnen, maar het wordt 11 uur: naast de lange rit duurt het ook wat langer om alle stations op te zetten omdat het terrein ten opzichte van vorig jaar wat veranderd is. De artsen zijn begonnen in de schaduw maar al heel snel draait de zon en moet dit station verkast worden. Niet veel later begint het te regenen: opnieuw alles verplaatsen en niet veel later is het lunchpauze. De teller staat dan op ongeveer 90 kinderen die gezien zijn. Na de korte lunchpauze gaan we redelijk snel verder, opnieuw worden de tafels weer richting de schaduw gesleept.

Nadine ziet haar zorgenkindje van voorgaande jaren terug, dit jaar ziet hij er goed en vrolijk uit. Een lange middag wordt het: rond 17 uur ontvangst van het laatste kind bij de apotheek. Om ongeveer half 6 stappen we de bus in. Het begint inmiddels ook te onweren en de grijze wolken liegen er niet om.

Om 7 uur komen we aan bij het hotel en om kwart over 7 hebben we de eerste evaluatie, heerlijk in de tuin van het hotel met een lekker drankje erbij.

Om

8 uur schuiven we aan voor het diner. Er blijkt uiteindelijk geen tijd meer om medicatie bij te vullen of gegevens in te voeren. Om ongeveer 11 uur sluiten we de avond af.

Maandag 1 februari -

Om 7.15 zitten we aan het ontbijt, waar we weer 2 broden voor de lunch smeren. Na de laatste updates naar het thuisfront zijn we om 8 uur klaar voor vertrek naar Kalamaibei.

Onderweg komen we in een greppel vast te zitten en kunnen geen kant meer op. Met de hulp van Tasos, een schep, manpower duwkracht en vooral trekkracht van de jeep van de Sophia Foundation komen we uiteindelijk los.

De ontvangst om 9.30 uur in Kalamaibei is uitbundig met gezang, een trommel en jongens met versierde hoeden met kerstversiering die ons vanuit de school tegemoet komen. Ze nemen Esther en Karin in hun midden op en hand in hand zingend en dansend komen we bij de kerk aan waar we de carrousel in de kerk opzetten. Wat gaat dat soepeltjes. We raken al goed op elkaar ingespeeld.

Het werken in de kerk is prettig. Er is goed overzicht voor ons en een duidelijke structuur voor de kinderen. Buiten is de intake en tandenpoetsles. Heel fijn want zo zie je de rij niet en voel je daarvan weinig druk.

De kinderen lijken hier meer open. Tegelijk zijn er wel meer zieke kinderen. We zien o.a. veel oude brandwonden en huidschimmel infecties op het hoofd (tinea capitis) door geïnfecteerde scheermesjes.

Vandaag zien we meer baby's. Zo wisselend hoe ze reageren. Diepte- en tegelijk ook hoogtepunt is een baby die heel suf en niet wakker te krijgen is, maar na wat vocht-met-zout-oplossing (ORS) meteen opknapt en zelfs lacht.

Verder is er een jochie met een zorgelijke thuissituatie: de ouders werken niet, maar drinken wel. Wat een fijn gevoel dat dit verder kan worden opgepakt door de Sophia Foundation.

Een ander incident is een meisje met een laag ijzergehalte in het bloed. We willen haar ijzer geven, maar haar moeder weigert dit. Ze is ervan overtuigd dat er op school stiekem bloed wordt afgetapt en gaat liever naar de medicijnman.

Uiteindelijk hebben we tegen 16 uur 250 kinderen gecheckt. Snel afbreken en tegen 18 uur zijn we terug in het hotel waar een aantal in het heerlijke zwembad duikt en de rest zich opfrist voor

de evaluatie.

Het diner in het hotel is lekker en overdadig. Al snel na het eten vertrekken de meesten naar bed na deze wederom mooie, indrukwekkende, maar ook inspannende dag.

Dinsdag 2 februari - Geroutineerd als we inmiddels zijn gaan we om 7.30 uur op weg. Vandaag is de eerste dag van 1,5 dag checken in Kesengei. Na zo'n anderhalf uur rijden komen we aan. We

worden opgewacht door de hele school die aan beide kanten van het terrein staat te zingen (in Engels), klappen en dansen. Het is weer ontroerend en een hoogtepunt van de dag.

We zetten de stations op in verschillende lokalen. Best fijn, zo is het rustiger. Opvallend is dat een aantal kinderen bang lijkt te zijn voor ons blanken.

De artsen zitten buiten onder een afdak waar het wel heel erg warm is. Bij de lunch is er gelegenheid om even te kijken hoe het voedsel project van de Sophia Foundation werkt. Er is in een hutje in gigantische pannen pap en bonen gekookt. De kinderen staan keurig in een enorme rij met hun bordje of kom met soms een lepel erbij en het eten wordt door de leraar opgeschept. Zo krijgen de kinderen in elk geval 1x per dag een voedselrijke maaltijd. Je ziet ze genieten. Wij worden verrast met de heerlijke rijst met noten en rozijnen van gisteravond, passievruchten, tomaatboom en passievruchten.

We hebben 225 kinderen, waaronder behoorlijk wat baby's, gezien als we einde van de middag stoppen. Hoogtepunt is een 4-jarig jongetje met een waterhoofd dat er vorig jaar slecht aan toe was met een flinke ontsteking aan zijn hoofd. Dit jaar zijn de wonden aan zijn hoofd genezen en brabbelt hij wat en loopt stukjes. Moeder is trots op het resultaat!

Dieptepunt is een heel arm gezin met 5 kinderen. De jongste, een baby van zo'n half jaar is volledig gedehydrerd en suf. Gelukkig knapt ze na wat ORS weer snel op. Wat een goed gevoel dat ook hier een huisbezoek gedaan zal worden. Morgen zullen we nog eens ongeveer 110 kinderen van deze school zien.

Net als de aankomst is het vertrek bijzonder: de kinderen staan weer aan beide kanten opgesteld en we worden zingend uitgeleide gedaan. Vandaag zijn we al om 17 uur in het hotel. Zo hebben we gelegenheid te ontspannen en te genieten van het zwembad-leven. Toch ook erg leuk. Na de evaluatie gaan we pillen tellen/wegen. We hebben ons systeem verfijnd en zijn goed op elkaar ingespeeld, daardoor zijn we in no-time klaar. Na het copieuze diner taaien de meesten snel af om te gaan slapen.

Woensdag 3 februari -

We staan vroeg op omdat de tassen nog ingepakt moeten worden voor vertrek richting Eldoret. Rond kwart voor 8 en na wat discussie over de hotelrekening vertrekken we opnieuw richting de locatie van de vorige dag voor kinderen uit de hogere klassen en 'aanlopers'. De planning is dat we ongeveer 120 kinderen zullen zien. Het onthaal is wederom hartverwarmend. Er wordt tijd ingehaald omdat de opstelling van de carrousel van de dag ervoor nog hetzelfde staat. Vandaag zoete kindjes van gemiddeld een jaar of 8-11 en moeders uit het dorp met baby's. Omdat de stroom kinderen toch wel weer overweldigend is besluiten we rond 12 uur te gaan lunchen en daarna de laatste kinderen te zien. Prachtig om te zien hoe ze ten opzichte van vorig jaar mooiere tanden hebben en er gezonder uitzien. De apotheek heeft het erg rustig!

Om half 2 wordt het laatste kind gecheckt, er wordt opgeruimd, een gesprek gevoerd met de nieuwe hoofdleraar, foto's gemaakt, lolly's uitgedeeld en om 2 uur

worden we uitgezwaaid en '-gezongen' door de hele school. Zwaaiend, boksend en high-five-end nemen we afscheid. Teller: 150 kinderen.

Een prachtige rit van een minimale en meevallende 2,5 uur later komen we aan in de Poa lodge. Dit verblijf is bekend onder de doorgewinterde MCC Kenia West missieleden. Verborgen achter twee enorme poorten een oase van rust: laantjes,

lampen, netjes gesnoeide heggen en 'hutjes'. Het voelt erg als een camping. Wat daarop aansluit is dat sommigen verblijven in een soort tent met rieten daken. De anderen in familieappartementen zo enorm groot! 2 uur de tijd voor ontspanning: er wordt gedronken, gemasseerd en gekletst. Om 7 uur volgt de evaluatie en worden er nog wat lancetten geteld voor de volgende dag: het begint er namelijk op de lijken dat we hier tekort van gaan hebben. Een heerlijke maaltijd later in een rond hutje op water met lange tafel met wijn, gin-tonics en een battle tussen Guus Meeuwis en Sam Smith vertrekt iedereen rond 11 uur richting z'n hut.

Donderdag 4 februari -

Na een goed ontbijt met pannenkoeken, gebakken eieren, veel fruit en natuurlijk alle warme dingen als bonen in tomatensaus, kipkluijjes en op diverse wijze bereide aardappelen vertrekken we om 7.45 uur naar onze nieuwe locatie St. Peters, een school in Kapkechui waar we 1,5 dag heen zullen gaan.

Het is zo'n 1,5 uur rijden vanaf Eldoret. Bij aankomst worden we ontvangen met heel veel lachen, high fives en 'how are you'. Geweldig! De stations van de intake, meten en wegen, bloedprikken staan binnen, de artsen stations en apotheek staan buiten zoveel mogelijk in de schaduw.

In de ochtend loopt alles soepel. Hoogstens is er wat gedoe omdat de kinderen met verkeerde formulieren aankwamen. De kinderen zien er goed uit en zijn behoorlijk open. De school is mooi en modern en er is zelfs een klaslokaal met computers. Het is een school die gesponsord wordt met een voedselproject door de Sophia Foundation en er wordt goed gekookt door 3 trotse volwassenen, terwijl leerlingen groenten snijden. Er wordt gekookt met groenten, vlees, ugali en tomaten. De meeste kinderen die hier op school zitten zijn dan ook behoorlijk goed op gewicht.

Onze lunch is een groot succes met avocado, mango en passievruchten, pannenkoeken. Nadine is tijdens de lunch even op bezoek bij 'haar familie' die ze ondersteunt met een akker project.

Na de lunch wordt het lastiger. De baby's zijn aan de beurt, er wordt meer gehuild en er zitten echt zielige kinderen bij. Zo is er een moeder uit het dorp, waarvan de man 2 maanden geleden bij een auto-ongeluk is overleden. Ze heeft 4 kinderen, waarvan de oudsten naar een andere school gaan. Ze heeft geen geld en de kinderen gaan steeds met honger naar bed. Ze hebben allemaal bloedarmoede en zijn veel te licht. De baby van 10 maanden krijgt nog geen vast eten, maar alleen de borst. Ook hier is het zo fijn om te weten dat de Sophia Foundation gaat kijken hoe ze kunnen helpen. Het venijn zit hem echt in de staart. Zo komt er nog een baby langs van 5 maanden die er eerder uitziet als 5 weken. Een jongen van 6 met verlamde ledematen, slikproblemen en incontinentie, vermoedelijk door zuurstoftekort op jonge leeftijd. Verschrikkelijk om te bedenken dat de mogelijkheden die wij in Nederland voorhanden hebben hier niet mogelijk zijn, maar tegelijkertijd prachtig om te zien dat moeder erg lief en zorgzaam met hem aankomt en omgaat. Ze neemt hem overal op haar rug in een doek mee naartoe. Haar andere zoon van 3 jaar is best bang en zet de boel volledig op stelten bij zowel het meten en wegen, als bij het bloed prikken.

Het is uiteindelijk een erg drukke dag geworden, veel zon, stof en zieke kinderen. Hierdoor stappen we rond halfvijf behoorlijk vermoeid in de bus, ook al hebben we vandaag 'maar' 185 kinderen gezien. Gelukkig hebben we voor de evaluatie best wat vrije tijd om even uit te rusten. Enkele gelukkigen krijgen een massage op het terras en we drinken nog een lekkere mix. Er wordt met veel interesse een firefly gespot: een lichtgevend insect wat in het donker licht geeft alsof het een

kerstlampje is en in het licht lijkt op een made. Na het eten nocht iedereen rond 22 uur af.

Vrijdag 5 februari -

Voor een kleine sfeerimpressie begint deze dagboek beschrijving met het volgende wat in Eldoret opvalt. Meer dan in Nairobi of Kisumu (mogelijk omdat we ons niet in het centrum begaven?) zijn de mensen redelijk westers en toch erg nineties: fantastische jaren '90 (zonne)brillen. Denk aan Julia Roberts in Erin Brockovich. Zoals elke ochtend is de streeftijd voor het ontbijt kwart voor 7. Vandaag moeten de tassen dan ook weer op de bus zitten voor die tijd.

Relaxte ochtend, veel moeders met baby's en gezondere kinderen dan de dag ervoor. Nog even kijken bij het vrouwenvoetbal, er is een soort van afscheidsceremonie en rond 13 uur rijden we richting Nakuru. We lunchen uitgebreid in de bus met allemaal lekkere dingen die Tasos goed voor ons heeft voorbereid. We komen om half 5 aan bij het enorme hotel in Nakuru. Er is weer wat vrije tijd te besteden we evalueren zoals iedere dag rond kwart over 7 en om 8 uur gaan we met elkaar aan tafel. We genieten allemaal enorm van het heerlijke buffet. Het wordt niet laat.

Zaterdag 6 februari -

Uitslapen! Kwart voor 8 aan het ontbijt, half 9 streeftijd vertrek. Nog geen 10 minuten later komen we aan bij de kindergevangenis. Er zijn zo'n 40 kinderen die we zullen checken, wat overwegend jongens zijn in de leeftijd van 8-13 jaar. Meisjes zijn in de minderheid. De kinderen helpen de carrousel opstellen en maken lief de tafels voor ons schoon met een sopje. De achtergrond van deze kinderen is soms zeer triest: als wezen van de straat geplukt omdat kinderen niet zonder begeleider over

straat mogen lopen. Zie 'Tedx talk Marina Shacola', de oprichtster van de Sophia Foundation: <https://www.youtube.com/watch?v=yvrRToZOEhw>

Ongeveer anderhalf uur later rijden we naar de vrouwengevangenis. De weg ernaar toe geeft me al het idee alsof je een lange weg naar boven aflegt: DE weg die leidt naar de plek van verschrikking - de gevangenis. Kinderen komen spelen met banden en frames van fietsbanden op ons afgerend. Wat blijkt nou: de gevangenis grenst aan een 'wijk' waar de medewerkers van de gevangenis wonen. Deze kinderen zijn dan ook de kinderen van de medewerkers van de gevangenis. Vandaar dat ze nog zo vrolijk en energiek zijn. Nadat Nadine onze komst aankondigt bij het 'secretariaat' en wij geduldig bij de bus hebben staan wachten, mogen we na 15 minuten dan uiteindelijk naar binnen. Het is moeilijk te beschrijven wat je daar ziet: een lange middenlaan die uitkomt op een 'ward'. Aan weerszijden van deze laan heb je andere wards, een washoek buiten en een hoek waar buiten gekookt lijkt te worden. De vrouwen hebben veelal zwart-wit gestreepte vormloze 'jurken' aan. De meesten zijn gescheurd.

We stellen gauw de carroussel op - deels in de felle zon en de artsen binnenin een ward - en beginnen. De apotheek wordt geassisteerd door 1 van de oudere

gevangenen, een vriendelijke dame die over enkele weken vrijkomt. Er zijn veel moeders met zéér jonge kinderen, over het algemeen niet ouder dan 3 jaar, de jongste 2 dagen oud! Wat opvallend is, is dat kinderen van 2 jaar geen pillen kunnen slikken en dat zelfs de inname van kauwtabletten moeizaam verloopt: dit wekt de indruk dat met name borstvoeding/pap in tegenstelling tot vast voedsel gegeven wordt. Al met al blijft de sfeer naar omstandigheden rustig, worden er ongeveer 30 kinderen gezien en delen we als laatst glucose koeken uit en de paar slokken water die over zijn. Nadine probeert te regelen dat er eens per week groente/fruit uitgedeeld wordt. Het is een indrukwekkende dag, die dus maar moeilijk te beschrijven valt.

We rijden door naar Nairobi, tellen alle medicatie en andere overgebleven spullen, zodat Nadine voor de volgende Kenia missie de week erop weet wat er bijgevuld moet worden. Er is kort tijd voor

ontspanning, de evaluatie van de dag en van de missie in het algemeen. Daarna dineren we 's avonds bij 'de Italiaan' in één van de winkelcentra van Nairobi. Hierna

scheiden onze wegen: voor de één is dat (een paar dagen rust en dan) op safari, voor de ander is dat op naar missie Kenia numero 2, of terug naar Nederland. Wat hebben we genoten!

